

ปีพุทธศักราช ๒๕๕๓

พรรษาที่ ๖

จำพรรษาที่ วัดป่าบ้านหนองผักตบ ตำบลปลาไหล
อำเภอวาริชภูมิ จังหวัดสกลนคร (ปัจจุบันวัดป่าโนนตูม)

หลวงปู่มั่นนิพพานต่างคนก็ต่างไป

เมื่อถวายเพลิงศพท่านผ่านไปแล้ว พระกรรมฐานที่มีหลักใจมั่นคง ก็ปลงอนิจจังตามหลักสามัญญตา ส่วนพระกรรมฐานที่ขาดหลักใจ เป็นเรื่องยากที่จะปลงใจเช่นนั้นได้ จึงอยู่ในภาวะระล่ำระสายกระวนกระวายอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน ต่างก็ชม찬ตะเกียกตะกาย ระหกระเหินระเหวร้อน ไม่ทราบว่าจะเริ่มต้นและจบลงในทิศทางใด

...เหมือนปูย่นอยู่บนอากาศ ไม่ทราบจะปลิวว่อนไปตามแรงลมในทิศทางใด

...เหมือนเด็กน้อยไร้ญาติที่พ่อแม่เพิ่งตายจากไปได้ไม่นาน จะเอาความรู้ความสามารถ ที่ไหนมาปกครองตนเองได้

...เหมือนฟ้าดินถล่มต่อหน้าต่อตา จะรักษาชีวิตจิตใจไว้ได้อย่างไร

...เหมือนดั่งว่าใจจะละลาย จะประสานอย่างไรให้กลับมาเป็นดังเดิม

การนิพพานของท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต ในคราวนั้น เป็นมหาวิปโยคสำหรับศิษยานุศิษย์ของท่านอย่างแท้จริง

สรุปความว่า พระเถรต่างองค์ก็ต่างไปตามครูบาอาจารย์ที่ตนศรัทธา โดยส่วนมากรายนั้น ก็ยังไม่ไปไกลจากเขตจังหวัดสกลนครและจังหวัดใกล้เคียง ส่วนเราเดินชูดั่งครีวตามเทือกเขาภูพานหาที่สงบสงัดรักษาโรคใจอยู่เพียงลำพัง เทือกเขาภูพานนี้เป็นที่น่านิรมย์สำหรับพระป่ากรรมฐานเป็นดินแดนสร้างตำนานพระอริยเจ้า

หลวงตามหาบัว และ
หลวงปู่ศรีจันทร์หันเข้า
เนื่องในงานทำบุญระลึกถึง
ท่านพระอาจารย์มั่น
ที่วัดหนองผือ

อย่างแท้จริง สำหรับเราแล้วเหมาะสำหรับใจที่กำลังว้าว เลื่อนลอย ชบเซาเหงาหงอย เมื่อคิดถึงหลวงปู่ใหญ่ป๋มที่ไร ก็ได้แต่รำพึงรำพันบนเพ้อภายในใจว่า

“ท่านหลวงปู่ใหญ่หลวงป๋มนิพพานแล้ว ก็เลสก็ยังอยู่ภายในจิตใจ ปัญหารธรรมที่มี ใครหนอจะช่วยแก้ไข ใครหนอจะช่วยตอบช่วยสอน ใครหนอจะช่วยดูช่วยด่าว่า กล่าวตักเตือน ช่วยปราบช่วยปราม บุคคลที่น่าเกรงขามและทรงคุณธรรมอย่างท่าน ที่ปราบปรามใจดวงคึกคะนองของเราให้หายพยสลดลง ก็คงหาได้ยากยิ่งนัก”

แต่สิ่งหนึ่งซึ่งเป็นคำสอนสั่งก่อนท่านนิพพานนั้นก็คือ “ให้รักษาเอาแต่ใจ อย่าหนีจากรากฐาน คือผู้รู้ภายในจิตใจ ทำใจตนให้พ้นจากความวุ่นวาย ปิดตา ปิดหู ไม่ใส่ใจใคร ไม่ฟังใคร ใครจะว่าอะไรก็ว่าไป ปล่อยว้างจากเรื่องนอกทั้งหมด” เราก็จับเอาแต่หลักอันนี้ มาประพฤติปฏิบัติเสมอมา

หนองผักตบ วาริชภูมิ

ผ่านจากเทือกเขาภูพาน ออกเที่ยวปลีกวิเวกภาวนาไปทางอำเภอกุดบาก มุ่งหน้าไปทางอำเภовาริชภูมิ ตามสายทางที่ท่องเที่ยวตามป่าเขา ศิษย์กรรมฐานสายท่านพระอาจารย์มั่นก็มีให้เห็นเสมอ เมื่อสนทนาธรรมก็จะพูดถึงเรื่องคุณธรรมของท่านพระอาจารย์มั่น

วัดหนองผักตบ หรือวัดโนนตูม ตำบลปลาไหล อำเภовาริชภูมิ

บางรูปที่มุ่งมั่นในการปฏิบัติแต่ยังไม่ได้เข้าไปอาศัยสำนักของท่าน ก็กล่าวตัดพ้อด้วยความเสียดายที่ไม่มีบุญวาสนาได้เข้าไปอยู่ในสำนักของท่าน

ฤดูกาลเข้าจำพรรษาใกล้เข้ามาแล้ว จึงท่องเที่ยวไปทางอำเภวาริชภูมิ บ้านหนองผักตบ ทราบข่าวว่าสถานที่แห่งนี้เป็นป่าเป็นดอน มีต้นมะตูม ต้นไผ่ ฯลฯ มีครูบาอาจารย์ศิษย์สาย ท่านพระอาจารย์มั่นมาเที่ยวจำพรรษาและผ่านมาพักภาวนาเสมอ เช่น **หลวงปู่บุญมา จิตเปโม หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน พระอาจารย์วัน อุตตโม พระอาจารย์แดงอ่อน กลุยานธมโม พระอาจารย์คำ สุ่มะโคโล ฯลฯ**

ส่วนเราเดินท่องเที่ยวตามป่าเขามามาก ร่างกายก็อ่อนล้าเต็มที่ จึงเข้าจำพรรษาที่หนองผักตบ ญาติโยมชาวบ้านมาทำกระต๊อบมุงหญ้าหลังเล็ก ๆ พอได้อยู่พักจำพรรษา ในปีนั้นมีพระ ๕ รูป ในพรรษานั้นเราป่วยด้วยโรคเหน็บชาอย่างรุนแรง ได้พ้อออก (อุบาสก) โสม นาเคอินทร์ เป็นผู้ปฏิบัติอุปัฏฐากทุกสิ่งทุกอย่าง

กอผักตบในหนองน้ำขนาดใหญ่บริเวณข้างวัด

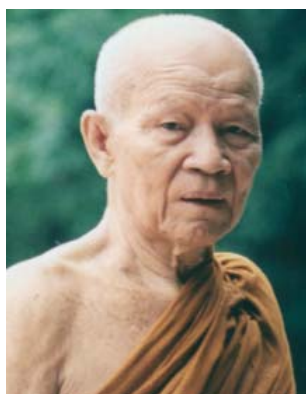

สมัยที่หลวงปู่ศรีมาจำพรรษาไม่มีสิ่งก่อสร้าง สภาพที่เห็นนี้เป็นสภาพปัจจุบัน
๑ พระประธานบนศาลาการเปรียญ วัดหนองผึกตบ (วัดโนนตูม)

๒ กุฏิที่พระอาจารย์วัน อุตตโม มาสร้างไว้
๓ เสนาสนะภายในวัด

หลวงปู่ศรี มหาวิโร พระผู้มากลั่นด้วยบุญบารมี

- ๑ หลวงปู่บุญมา จิตเปโม
- ๒ หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน
- ๓ พระอาจารย์วัน อุตฺตโม
- ๔ พระอาจารย์แดงอ่อน กุลยาณธมฺโม

๑	๒	๓	๔
---	---	---	---

ศาลาวัดหนองผักตบ

สละตาย

...ในพรรษานั้นเราป่วยเป็นโรคเหน็บชา เท้าขาทั้งสองด้านแทบจะไม่มีรู้สึกเจ็บปวด ใช้มือหยิบบริเวณเนื้อขาที่ไม่รู้สึกอะไรเลย มันด้านชาไปหมด หาหูกยาอะไรก็ไม่รู้ จึงคิดว่า

“เอายาที่ไหนมารักษา มันก็คงไม่หาย เอายาที่เราหาอยู่ทุกวัน นั่นก็คือธรรมโอสธ”

จากนั้นจึงตกลงปลงใจตั้งสัจจะนั่งสมาธิ ขอโอกาสเพื่อนฝูงที่อยู่ร่วมกันว่า

“ผมจะนั่งสมาธิรักษาโรค จะกี่วัน กี่เดือน กี่ปีก็ตาม ถ้าโรคไม่หายผมจะไม่ออกจากสมาธิ ถึงแม้จะตายก็ตาม ก็ขอตายในท่านั่งสมาธิ น้ำไม่ดื่ม ข้าวไม่ฉัน ตั้งใจนั่งสมาธิพิจารณาสังขารเพียงอย่างเดียว ทำสมาธิอย่างเดียวเท่านั้น”

ในขณะที่ปฏิบัตินั้นกำหนดจดจ่อ เร่งสติเข้าอย่างเต็มที่ เร่งสมาธิเข้าอย่างเต็มที่ พิจารณาว่า โรคมันอยู่ตรงไหนมุมใดของร่างกาย พิจารณาจนละเอียดถี่ถ้วนถี่ เมื่อพิจารณาธาตุขันธ์ส่วนต่างๆ จนละเอียดถี่ถ้วนด้วยสติปัญญาที่คล่องตัว เลือดลมที่เหือดแห้งไปก็กลับไหลเวียนผ่านส่วนต่างๆ ของร่างกายโดยสะดวกทั่วถึง เราปฏิบัติแบบสละชีวิตเป็นเวลาไม่นานนัก เพียง ๓ วัน ๓ คืนเท่านั้น ในการปฏิบัติคืนแรก เรายกขาขึ้นเพียงหนึ่งครั้งเท่านั้น ส่วนคืน ๒ และคืนที่ ๓ ไม่ได้ยกขา นั่งทีเดียวตลอดเลย

การตั้งสัจจะของเราไม่ได้ตั้งเพียง ๓ คืน แต่ตั้งไว้ว่าถ้าไม่หายจะไม่ยอมลุกจากที่ แต่พอถึงวันที่ ๓ ของการปฏิบัติโรคร้ายได้หายขาด จึงออกจากสมาธิ โรคเหน็บชาที่ว่าร้ายๆ ก็หายเป็นปลิดทิ้งจนถึงทุกวันนี้ เราปฏิบัติแบบสละตายไม่อาลัยในชีวิตนั้นหละมันถึงได้ ของเหล่านี้มันต้องมีเหตุ จึงมีเรื่องเกิดขึ้น”

พระทุกวันนี้วิ่งเหินวิ่งไต่หาแต่หูกยา ถ้าหากว่าเราชำนาญในทางสมาธิสมาธิก็สามารถแก้โรค ส่วนท่านผู้ใดถึงระยะที่จะต้องตายแล้ว เอายาอะไรมาแก้ก็ไม่ได้ ส่วนท่านผู้ใดที่ยังไม่ถึงระยะก็สามารถใช้สมาธิแก้โรคได้ ส่วนผู้ไม่มีสมาธิแม้ไม่ถึงระยะที่จะต้องตายแต่ถ้าหากมีโรคร้ายเกิดขึ้น ก็มีอันต้องตายไปก่อนก็มี เพราะว่ามันเกี่ยวข้องกับบุญกรรมที่เคยทำมา ●

อุบาสกโสมน นาคะอินทร์
โยมอุปัฏฐากของหลวงปู่ศรี
ที่วัดหนองผัดตบ

ปีพุทธศักราช ๒๔๙๔

พรรษาที่ ๗

จำพรรษาที่ เสนาสนะป่าห้วยทราย อำเภอคำชะอี
จังหวัดนครพนม

ติดตามหลวงตามหาบัวออกธุดงค์

ปลายปี ๒๔๙๓ - ๒๔๙๔ เราได้ติดตามท่านพระอาจารย์มหาบัว ญาณสมฺปนฺโน ธุดงค์
ท่องเที่ยวกรรมฐาน เดินทั้งวันจนค่ำแต่ว่าท่านไม่ได้สะสมของหนัก เราสะสมช่วยท่าน

แม้ลำบากแต่ก็เต็มใจเพราะคิดว่า “เรามาสู่สังขารม สังขารมโลกแต่ไม่ใช่โลกข้างนอก
โลกในตัวเรา ชันธุโลก คือโลกขันธุห้า ถ้าผู้ใดชนะตนท่านเรียกว่า ดีกว่าชนะสังขารมภายนอก
หลายเท่า โลกที่เขาใช้อาวุธยุทธภัณฑ์ฆ่ากันเป็นอีกพวกหนึ่ง แต่ปัญหาของเราโลกอันนี้
ขันธุโลกสู้กับอำนาจฝ่ายต่ำที่มันดึงเราลงไปทางต่ำ ภาวธรรมะท่านเรียกว่าเป็นกิเลส”

...ในสมัยครั้งกระโน้น สมัยเมื่อไปอยู่ป่าอยู่เขา เราจะไปอาศัยอะไรๆ มันก็แสนจะยาก
ต้องเอากระบองไม้ไผ่แทงด้วยแก้วและกาน้ำ ไปมาสะดวกดี ไม่ต้องระมัดระวังเพียงแต่
รักษาเครื่องอัฐบริขารเท่านั้นอย่างอื่นไม่ต้องเกี่ยว หมายความว่าไปอย่างง่ายๆ ไม่ต้องกังวล
ในเรื่องอื่นๆ มาพิจารณาถึงตัวเรานี้ก็ถึงใจเราให้มากขึ้น ถ้าเรามีสติจดจ่ออยู่ตลอด ไม่นาน
ก็จะเกิดความสงบได้สงัดง่าย ในระยะนี้จำเป็นเหลือเกินที่เราจะพยายามให้มันเกิดขึ้น

รู้จักเรื่องของตัวเอง จึงจะมีความเมตตาสงสารตัวเองเกิดขึ้นในจิตใจของเรา ถ้าจิตใจ
รู้สึขของธรรมะสักอย่างหนึ่ง พอคิดถึงการกระทำซึ่งเราได้กระทำมาตั้งแต่เรารู้ได้ยงสา
มาตลอดจนถึงปัจจุบันนี้ จะเกิดสงสารตัวเองจนน้ำตาไหลว่าการกระทำมาหรือความคิด
ความเห็นมาแต่ก่อน โอโย!...น่าสลด น่าสังเวช ห่างกันเหมือนฟ้ากับดิน

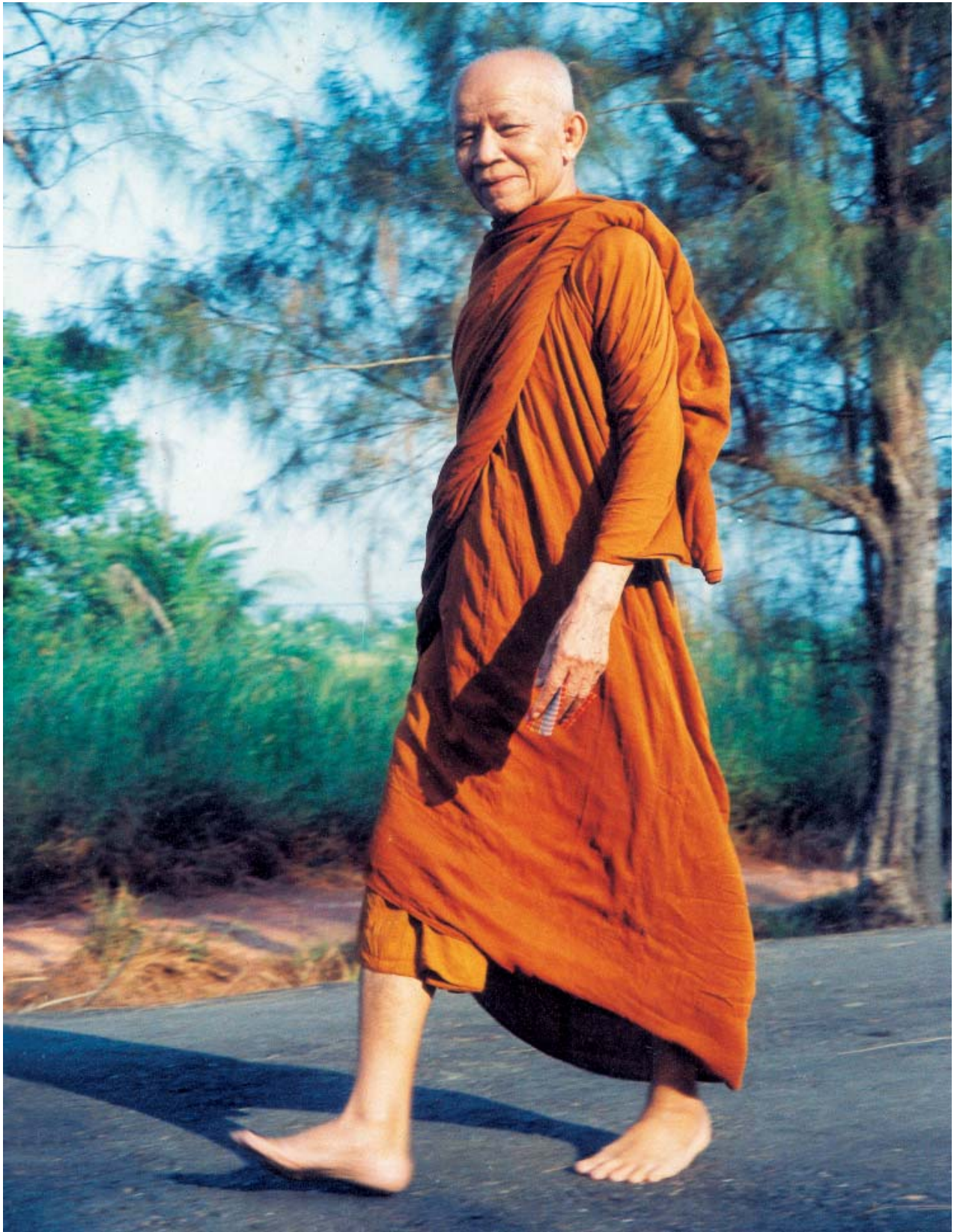
เมื่อเราดำเนินจิตไปสูงเท่าไร ก็ยิ่งเห็นความเหลวแหลกของจิตใจที่มันเป็นมาแล้วแต่
หนหลัง จิตใจก็หยั่งไปสู่ถึงคุณธรรมได้อย่างดูดีเต็ม มีธรรมะมากเท่าไร จิตใจก็ยิ่งบริสุทธิ์
ผุดผ่องมากขึ้นเท่านั้น

...เราได้ติดตามท่านอาจารย์มหาบัวธุดงค์ไปทางบ้านห้วยทราย อำเภอคำชะอี จังหวัด
มุกดาหาร และได้อยู่จำพรรษา ๑ พรรษา

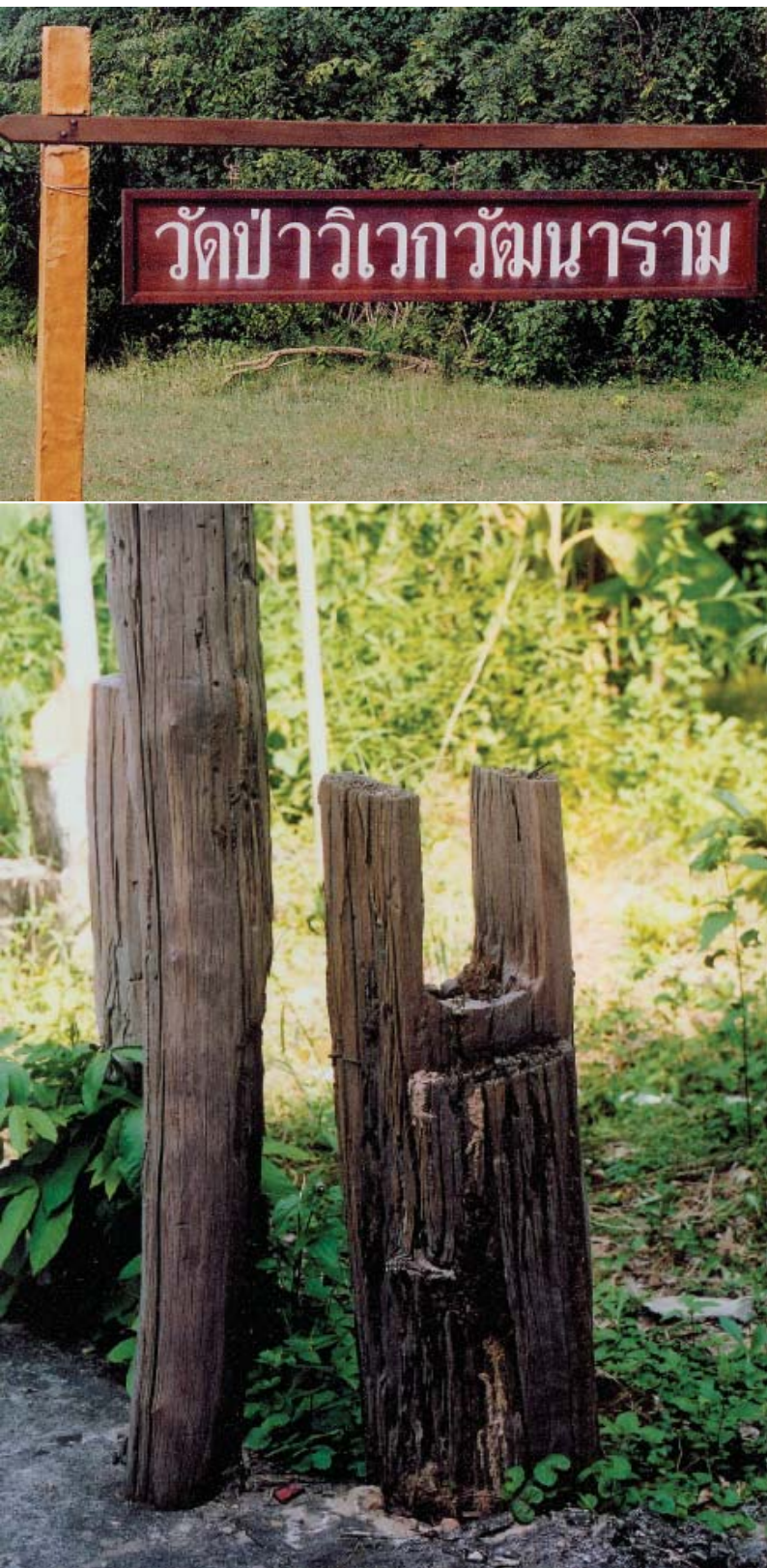
เมื่อเราตายให้หมู่เพื่อนฟังมหาบัว

ท่านพระอาจารย์มหาบัว ท่านอยู่ในวัยหนุ่ม ร่างกายแข็งแรง ปราดเปรียว ทำความเพียร
เป็นแบบอย่างในทุกอิริยาบถ เป็นที่พึ่งอันมั่นคงของพระเถรเหมือนอย่างที่ท่านพระอาจารย์
มั่น ภูริทตฺโต สังก่อนปีที่ท่านจะนิพพานว่า “เมื่อเราตายให้หมู่เพื่อนฟังมหาบัว”

ท่านอาจารย์มหาบัว เข้มงวดกวัดขั้นกับพระเถรที่ไปปฏิบัติกับท่านมาก ยามค่ำคืนท่าน
จะเดินตรวจพระเถรในวัดโดยไม่ใช้ไฟฉาย ตรวจดูว่า รูปไหนทำความเพียรเจริญสมาธิ
ภาวนา รูปไหนไม่ทำความเพียรแผดเผาภิเลส ถ้ามองเห็นจุดไฟอยู่ท่านจะไม่เดินเข้าไป ถ้า
รูปใดดับไฟท่านจะเดินเข้าไปได้ฤๅนกุฎีเสียงๆ แล้วฟังเสียงว่า นอนหรือว่าปฏิบัติสมาธิภาวนา

พระธรรมวิสุทธิมงคล (หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน)

๑ วัดห้วยทราย หรือวัดป่าวิเวกวัฒนาราม

๒ กุฏิเก่าในยุคกรรมฐานห้วยทรายของหลวงปู่ศรี เหลือเพียงตอเสา

เพราะถ้านอนหลับ เสียงหายใจจะดังแรงแผ่วออกมา เพราะบรรยากาศยามค่ำคื่น เงียบสงัด

ในสมัยนั้นสมณะสันโดษมาก กระโถนใช้ กระบอกไม้ไผ่ เสนาสนะกุฏิกันด้วยใบตองและฟาง แม้กุฏิท่านอาจารย์มหาบัวเองก็ยังเป็นฟากมุง ด้วยหญ้าคา ประตู หน้าต่างทำเป็นงวงฝาแถบตอง ผลักไปมา หรือเวีกออกแล้วก็ค้ำเอา

ข้อปฏิบัติที่ท่านถือเคร่งในยุคนั้น คือ ปฏิบัติอย่างหยาบๆ ห้ามนอนก่อน ๔ ทุ่ม ถ้าใครนอนก่อน ๔ ทุ่ม ต้องตื่นขึ้นมาทำความเพียรก่อนตี ๔ ถ้าผิดจากนี้ ได้ตักเตือนถึงสามครั้ง ถ้าทำไม่ได้ ท่านจะไล่หนีจากวัดทันที

พระกรรมฐานยุคห้วยทรายโดยท่านอาจารย์มหาบัวเป็นผู้นำ ปฏิบัติถอดแบบมาจากท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต ยุคหนองผือทุกกระเบียดนิ้ว ท่านดีและเช่นพระเถระโดยมิเห็นแก่หน้า พากเพียรเป็นอย่างมาก วันคืนที่ผ่านไปล้วนแต่ประกอบจิตภาวนาในอิริยาบถทั้ง ๔ ยืน เดิน นั่ง นอน ประกอบความพากเพียรด้วยสติปัญญาตลอด

มองไปทางด้านใดเห็นพระเถระต่างเร่งความเพียรเหมือนว่าจะลื่นกิเลสกันไปหมดทุกคน กิริยาแห่งความขี้เกียจขี้คร้านไม่มีให้เห็นทุกรูปทุกนาม ต่างก็เร่งความเพียรเหมือนจะลื่นกิเลสในวันนี้หรือพรุ่งนี้

เรื่องอาหารการขบฉัน ชาวบ้านเขามีอะไรเขาก็ถวายตามมีตามเกิด อย่างเช่น กบเขียดเพียงตัวเดียว แบ่งใส่บาตรพระเถระได้ถึง ๔ รูป มะเขือลูกเดียว เขาจะแบ่งใส่บาตรพระเถระได้ถึง ๔ รูป

ในยามแห้งแล้ง น้ำในบ่อก็เหือดแห้ง ต้องเดินไปตักถึง ๓ กิโลเมตร

น้ำปานะก็ได้อาศัยแก่นไม้ รากไม้ ตามธรรมชาติ ให้เถรนำมาต้มให้ฉัน นานๆ ที่จะมีน้ำ อ้อยสักก้อนหนึ่ง

ନିଃ. ଅମ୍ବିକା

ସ୍ୱାମୀ ଶ୍ରୀମତୀ
/ ୧୧. ୩୧

ป่วยเป็นไข้มาเลเรียเกือบตาย

บางปีพระเถระป่วยเป็นไข้มาเลเรียกันทั้งวัด หรือบางที่พระเถระทั้งวัดป่วยกันหมด คงเหลือแต่ท่านอาจารย์มหาบัวกับพระอีกรูปหนึ่ง เมื่อพระเถระป่วยกันหมดท่านอาจารย์มหาบัว ท่านก็เป็นผู้ปิดกวาดลานวัดเอง ตักน้ำเอง ชัดธุศาลาเอง ตั้งน้ำใช้น้ำฉันเอง

ในสมัยนั้นหลวงปู่มหานุญมี สิริธโร ท่านก็อยู่ที่นั่น มีเถระอยู่สององค์ อาจารย์สิงห์ทอง ธมฺมวโร ก็อยู่ที่นั่น

เราอยู่ที่ห้วยทรายป่วยเป็นไข้มาเลเรียอย่างหนักและแทบจะเอาชีวิตไม่รอด ถึงกับผม่ว่ง ป่วยหนักเป็นเวลา ๒๒ เดือน อีก ๒ เดือนก็ครบ ๒ ปี จึงคิดว่า “ทำยังไงถึงจะหายไข้” จึงถามสามเถระเล่นเล่นๆ ว่า “เถระน้อย เอ้อ! อะไรหนอ มันผิดไข้มาเลเรีย” (เป็นของแสงกัน) เถระจึงตอบออกมาเองโดยไม่ได้ตั้งใจว่า “มะพร้าวครับ” เพียงคำพูดของสามเถระน้อยนี้เท่านั้นแหละ จึงคิดว่า “ถ้าบิณฑบาตได้มะพร้าวจะกินให้มันตายไปเลย เพราะจริง ๆ แล้วมะพร้าวกับไข้มาเลเรียเป็นของแสงที่สุด”

ครั้งรุ่งเช้าขณะออกไปบิณฑบาตกับเพื่อน มองไปที่ต้นมะพร้าว มะพร้าวอ่อนทะลายใหญ่ ๆ ก็ขาดตกลงมาเสียงดังตูม!! เหมือนดั่งผีหรือเทวดาฟ้าดินกลั่นแกล้ง ทะลายมะพร้าวที่ขาดตกลงมาลักษณะนี้ชาวบ้านเขาถือว่าเป็นเสนียดจัญไร เขาไม่เอาไปกิน จึงนำมาถวายพระที่วัด แบ่งกันได้อองค์ละ ๒ ลูก คิดว่า “วันนี้จะได้รู้กัน เราเป็นไข้ป่า มันทรมาณมานานวัน ถ้าฉันมะพร้าวแล้วจะผิดลำแดงเราจะฉันเพื่อให้ผิดลำแดง มะพร้าว

พระอาจารย์สิงห์ทอง ธมฺมวโร

หลวงปู่ศรีราบเยียม หลวงปู่มหาบุญมี สิริโร

๒ ลูก เราฉันจนหมดเกลี้ยงเลย พอฉันเข้าไปเท่านั้นแหละ หน้ามืดแรงๆ ขึ้น แรงๆ ขึ้น ตัว
สั่นเทิ้มไปทั้งกาย ชักกระตุกเหงื่อๆ ล้มลงทันที สลบไสลเป็นเวลา ๓ วัน ๓ คืน

หลวงปู่มหาบุญมี สิริโร ท่านเป็นหมอยาสมุนไพรแผนโบราณเก่าเห็นอาการของเรา
นำเป็นห่วงอย่างนั้น ท่านจึงเอาช้อนงัดปากให้อ้าขึ้น แล้วรอกยาลงไป เดชะบุญ! โรคนั้น
ไม่นานก็หายขาดอย่างน่าอัศจรรย์เหลือเชื่อ

ต่อจากนั้นก็ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติธรรมทั้งวันทั้งคืน ตั้งสัจจะไว้ว่า **“ถ้าหากแขวงแขว
ยังไม่ร้องก็จะไม่ลุกจากอาสนะ และไม่ต้องเปลี่ยนอิริยาบถ ห้ามมิให้เปลี่ยนโดยเด็ดขาด
นั่งอยู่ท่าใดก็ได้ให้นั่งท่านั้น”**

คือต้องการค้นหาอริยสัจจ์ หาทุกข์เวทนาว่ามันจะมากสักเท่าไร ถ้าหากเมื่อถึงเวลา
เราจะเป็นจะตาย มันยิ่งจะมากมายจนเกือบตายนั้นแหละ ดูจิตว่าเราจะอดทนสู้ได้หรือไม่
จะมีสติพิจารณาใคร่ครวญในเรื่องเหล่านั้นได้แค่ไหนเพียงใด เรียกได้ว่าเป็นการทดสอบ
ตัวเอง แต่ว่าการนั่งเฉพะกลางคืนก็ไม่เผ็ดร้อนสักเท่าไร เวลานั้นทั้งวันทั้งคืนและไม่ต้องฉัน
อาหาร เออ! อันนี้มันเผ็ดร้อนมากทีเดียว

ปฏิบัติอย่างเข้มงวด ๒๒ คืน คือจากตะวันตกดินจนรุ่งอรุณขึ้นเป็นวันใหม่ บางครั้ง
นั่งไม่ลุก ๖ วัน ๖ คืน บางครั้งนั่งสมาธิเฉพาะตอนกลางคืน ส่วนตอนกลางวันเดินจงกรม
และช่วยหมู่เพื่อนทำงาน ส่วนอุบายธรรมต่างๆ ท่านอาจารย์มหาบัว เป็นผู้แนะนำพร่ำสอน

ค้นคว้าอริยสัจ

...จิตใจของเรามีหน้าที่ต้องคิดต้องนึก ต้องพิจารณาหาหนทางออก ทางที่จะเป็นไปเพื่อความบริสุทธิ์ผุดผ่อง สดชื่น เบิกบานนั้นยังมีอยู่ ซึ่งพระพุทธองค์ได้ค้นคว้าเห็นไปตามหลักความเป็นจริงที่เรียกว่า อริยสัจธรรม หรือหาทางออกของจิตที่แนบเนียนที่สุด

จิตใจตัวนี้แหละเป็นผู้หลงแต่ผู้เดียว ไปยึดถือสิ่งต่าง ๆ ของทั้งหลายเหล่านั้นเป็นเครื่องใช้ เป็นปัจจัยอาศัยอยู่ชั่วระยะหนึ่ง นับแต่ร่างกายของเราออกไปทางนอก ทั้งหมดที่เกี่ยวกับ กาย วาจา ใจ ถือว่าเป็นเครื่องใช้ชั่วคราวทั้งสิ้น แต่ถ้าหากจิตใจไม่มีปัญญาก็เลยใช้ไม่เป็น เลยไปยึดไปหมายนึกว่าของจริงยังยืนจนกระทั่งเดือดร้อนรุ่มวายตนเอง หนักทับถมตนเองอยู่อย่างนั้นตลอดเวลา ถ้าจิตใจไม่เห็นเองมันไม่ยอมง่าย ๆ หรือ เรื่องของจิตเคยเวียนว่ายตายเกิดมาอย่างโชกโชนแล้วในโลกก่อนนี้

เรื่องของธรรมะก็เหมือนกัน ถ้าหากไม่เข้าถึงจิตตราบใด มันก็ไม่ใช่ตัว ไม่ใช่รู้ตัวมันก็ไม่ยอมรับ ได้ยินแต่สัญญา (ความจำ) บอกว่าธรรมะเหล่านี้เป็นรูปนั้นวิธีนี้ ให้ผลแบบนี้ แบบนี้ ว่าก็ไม่เชื่อ ถ้าหากจิตยังไม่ได้ดูตัดมรสของธรรมะก่อน มันต้องอาศัยความดูตัดมรสของธรรมะ จิตใจเข้าถึงธรรมะ ธรรมะเข้าถึงจิตใจ ก็ถึงขั้นตัดสินใจตนเองได้ ตามหลักสัจจธรรม หากไม่รู้เองเห็นเองแล้วเป็นไม่ยอมวางง่าย ๆ (จิตไม่ละไม่วาง) ถ้าเทียบทางโลกง่าย ๆ หมายความว่า คนอื่นว่าไม่ยอมเชื่อง่าย ๆ อาจเชื่อบ้างแต่ไม่ลงถึงใจ คือไม่เห็นชัดเจน

จับถูกงูนึกว่าเป็นปลาไหล

เปรียบเทียบกับคนไปทอดแห ลงลงไปในน้ำ จับถูกงูนึกว่าเป็นปลาไหลเลยจับจนแน่น พอยกขึ้นพื้นน้ำรู้ว่าเป็นงู ไม่รู้ว่ามือมันวางตั้งแต่เมื่อไร ไม่ได้บอกให้มันวาง ใจมันสั่งให้มือวางตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้เพราะกลัว ลักษณะของจิตก็เหมือนกัน ร่างกายก้อนนี้ถ้าหากไม่เห็นโทษหรือความสวดยความงามซึ่งโลกนิยมกัน ยังไม่เห็นโทษเห็นภัยเกิดขึ้นกับจิตใจเองแล้ว มันไม่ยอมละไม่ยอมวางง่าย ๆ (เช่นยึดมันถือมันในร่างกายหรือทรัพย์สิน) ตัดแน่นอยู่อย่างนั้นแหละไม่ยอมละไม่ยอมวางง่าย ๆ ใครจะว่าอย่างไรก็ตาม แม้เราบอกให้มันพังกี่ก็ไม่ยอม

ฉะนั้นบรรดานักปฏิบัติ มาต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ ตามภัยธรรมชาติ ก็อยากให้รู้สึกสำนึกในจิตใจตัวเองว่า อยู่ในเมืองไปไหนก็ได้ ขึ้นแต่รถเรือไม่ได้ออกกำลัง นึกว่าเป็นความสุขอันหนึ่ง ถ้านอนสบายอยู่ก็นึกว่าเป็นความสุขอันหนึ่ง ความสุขในทางโลก อยู่ปราสาทวิมานสูง ๆ เย็นสบายไม่ร้อนไม่หนาว มีที่นั่งนอนอ่อนนุ่ม มีเบาะมีพูกใหญ่ก็นึกว่าดี แต่พระพุทธองค์ท่านเห็นว่าเป็นของไม่ดี เพราะเป็นสิ่งที่ล่อจิตใจให้หลงยึดมั่นถือมั่นในของเหล่านั้นจนเกินไป อาหารที่มีรสชาติเอร็ดอร่อย กินวันละ ๒ ครั้ง ๓ ครั้ง ก็ว่าสนุกมีความสุข แต่พระพุทธองค์ท่านห้ามไว้เกรงว่าคนจะไปติดมัวเมาในสิ่งเหล่านี้จนเกินไป มีใช้ท่านหวงหรือตระหนี่แต่ประการใด แต่ท่านอยากรักษา(จิต)คน อยากทะนุถนอมให้ผู้ปฏิบัติได้บรรลุธรรมะ ไม่อยากให้ไปติดอยู่ในสิ่งของภายนอกเพียงแค่นั้น

๑ เสนาสนะสงฆ์ในวัดห้วยทราย

๒ ทางเดินจงกรม

เมื่อจิตใจเราหลุดตัวเข้ามาสู่ความสงบ มาพิจารณาถึงหลักความเป็นจริงเพราะว่า จิตวิญญาณเรานี้เวียนว่ายตายเกิดมานับกับปีกัลป์ เขาจึงรู้ทุกสิ่งทุกอย่างดี ข้อสำคัญให้เราเข้าไปถึงจิตเท่านั้นแหละ มันจะบอกจะกล่าว หรือบางทียกเรื่องมาให้เห็นเลย คล้ายๆ เขามาฉายหนัง ชี้แจงมีคนพากย์ให้พร้อม เป็นเรื่องของเรตายในภพใดชาติใด เกิดมาเป็นคนชนิดใด แบบใด ตายแล้วไปเกิดเป็นอะไร ต่อเนื่องกันไปเป็นสาย เป็นภาพยนตร์เรื่องชีวิตของเรา ความเป็นมาแต่ชาติก่อนปางหลัง

ถ้าจิตใจไม่เห็นโทษมันก็จะไม่ยอมสละ ไม่ยอมวางง่าย ๆ แต่ต้องอาศัยสติ คือ ความระลึกรู้ ควบคุมดูแลอยู่ตลอดเวลา รู้เท่าทันในเรื่องจิตอยู่ตลอดเวลาในที่สุดมันลงเองหรอก พอลงไปบ้างแล้วมันเห็นทุกข์ เห็นโทษ เห็นภัยของมัน มันก็พยายามวางเข้าไป ไปนาน ๆ จนแยกออกจากกันได้

หลังจากนั้นต้องอาศัยปัญญาค้นคิดพิจารณาให้รู้เรื่อง พอขยับออกมาให้ห่าง ๆ หน่อย เรามองเห็นได้ชัด ถ้าไปแทรกอยู่กับเขามองไม่ใคร่เห็นหรอก ค่อยเห็นโทษไปเรื่อย ๆ จิตใจก็วางมาเรื่อย ๆ จนเข้าไปสู่ความสงบ พอรวบรวมพลังของจิตได้อย่างวามนี้ ปัญญามันเกิดขึ้นจากความสงบ อันนี้เป็นของที่แน่นอน แก่จิตใจได้ง่าย บอกแล้วมันยอมรับทันทีเลย เพราะว่ามันเห็น

ปัจจุบันนี้เรามองไม่ค่อยจะเห็นอะไรกัน เห็นแต่โลกปัจจุบันเห็นแต่ตาเนื้อ ถ้าเข้าไปถึงตาใจแล้วละก็ไม่ต้องสอนกันยากหรอกที่นี่ จิตใจมันยอมรับเองว่ามันเป็นคนผิด ว่ามันเป็นผู้ผิดแต่ผู้เดียว สร้างสิ่งไม่ดีให้แก่มันเองแล้วเดือดร้อนตัวเอง เดี่ยวมันก็หลุดตัวเข้ามารวมเป็นสมาธิเรื่อย แล้วก็รู้ความจริงแท้มากขึ้นเรื่อย ยิ่งสละสังขารยิ่งขึ้น ความสงบก็เลยเป็นของธรรมดาทำง่าย ถ้าหากพยายามฝึกหัดดัดแปลงเรื่อย ๆ ไป มันก็เลยเป็นปกติจิต ไม่ต้องนั่งสมาธิมันก็สงบอยู่อย่างนั้นแหละ เป็นสมาธิอยู่ตลอดเวลา อยู่ในสมาธิขั้นพิจารณา ถ้าหากจะเข้าจิตขาดจากสิ่งเหล่านี้เราก็เข้าไปได้ แล้วก็ถอยออกมาอยู่จิตธรรมดา แต่ธรรมดาขั้นนี้ก็เป็นขั้นกลาง ๆ หรืออุปจารสมาธิ ถ้าถอยออกมาขั้นชณิกะ นี่มันก็อ่อนไป ไม่พอที่เห็นอรรถเห็นธรรมได้ง่าย ถ้าลงมาในจิตธรรมดานี้ก็หายบไปหันไปทางโลกเลย โดยมากท่านลงมาอยู่ในขั้นอุปจาระนี้แหละเป็นส่วนใหญ่ การพิจารณาทุกสิ่งทุกอย่างจะต้องอยู่ในขั้นนี้ ถ้าเข้าไปสู่ขั้นลึกไปกว่านี้ อย่างอัปปนาสมาธิ ก็พิจารณาอะไรไม่ได้ คล้ายๆ กับว่าเข้าไปฝึก เข้าไปฝึกฝนให้จิตใจมีพลังกล้าแข็งที่จะพิจารณาธรรมะขั้นละเอียดได้ จนกว่าจะยกระดับของจิตออกจากภวังค์อันนี้ไปได้ ภวังค์ของจิตเป็นภาพของจิต ภวังค์แปลว่า ภาพ เพียงแต่ขณิกสมาธิก็เป็นภาพของจิต อุปจาระก็เป็นภาพของจิต อัปปนาก็เป็นภาพ คือเป็นที่ยู่ ยังอยู่ในกรอบของโลกอยู่ โดยมากฤษีชีไพรท่านมักประพฤติปฏิบัติไปถึงขั้นนี้แหละ ก็เลยเห็นอยู่เพียงแค่นี้ มองไม่เห็นโลกที่ลึกลับไปกว่านั้น นอกจากพระพุทธร่องค์ผู้ทรงค้นคว้าพิจารณาจึงค่อยรู้เลยโลกเหล่านี้ไป เรียกว่า **โลกุตระโลก**

๑ สภาพป่าภายในวัดห้วยทราย

๒ บ่อน้ำที่หลวงปู่ศรีเคยใช้เมื่ออยู่วัดนี้

ห้วยทราย-ป่าดงมะอี-ฝูงควายป่า

ขอย้อนพูดถึงชาวบ้านห้วยทราย..

ชาวบ้านห้วยทรายนั้นส่วนใหญ่เป็นผู้มีศรัทธาในพระพุทธศาสนาอย่างดี มีความเคารพพระเถระเป็นอย่างมาก เป็นนักภาวนา ภาวนาจนรู้วาระจิตของผู้อื่น อย่างเช่น **แม่ชีแก้ว เสียงล้า** ภาวนาเก่งถึงขั้นบอกได้เลยว่าพระองค์นี้ คิดแบบนี้ พระองค์นั้นคิดแบบนั้น สำหรับพระแล้วจะน่ากลัวมาก เพราะถ้าทำไม่ดีจะตกขึ้นทันที

หลังจากออกพรรษา ก็พากันเดินธุดงค์บุกป่าฝ่าดงใหญ่ที่ชาวบ้านเรียกว่า **“ดงมะอี”**

มีเราเป็นหัวหน้า และพระอีก ๒ - ๓ รูป ในขณะที่เดินรอนแรมบุกป่าฝ่าเขาอันหนาทึบและไปตามหุบเขานั้น ได้เจอฝูงควายป่าฝูงใหญ่ เมื่อมันเห็นพระกรรมฐานจีวรออกสีดำนล้าเดินมุดป่าไผ่ออกมาอย่างคล่องแคล่ว มันเกิดความตกใจ พระก็เกิดความตกใจ ที่ต่างฝ่ายต่างไผ่ออกมาเจอกัน ด้วยสัญชาตญาณป้องกันตัว ฝูงควายป่ามันจึงวิ่งกรูเข้ามาหาพระ โยกเขائن แห่ลมคมวิ่งตรงเข้ามาหวังจะขวิดให้ตาย พระ ๒ - ๓ รูปตกใจวิ่งเตลิดหนีหาที่กำบัง

ส่วนเราเมื่อเห็นดังนั้น จึงหันหน้าใส่ฝูงควายป่า แล้วก็ชักร่มกลดให้กางออก ฝูงควายป่าเมื่อวิ่งเข้ามาใกล้ เห็นร่มกลดกางออกเสียงดังพริบ! ตกใจวิ่งเตลิดหนีเข้าป่า นี่นับว่าเป็นปัญญาบารมีของเรา

ผ่านเทือกเขาเตี้ยๆ สลับซับซ้อนเป็นเขตแดนรอยต่อ ๓ จังหวัด ระหว่างจังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดมุกดาหารและร้อยเอ็ด เป็นป่าดงดิบมากล้าไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติ ผ่านลำห้วยวังนอง ห้วยพุงใหญ่ ห้วยเดื่อ ภูเขาหินเหล็กไฟ ภูจ้อก้อ ภูถ้ำปล่อง ภูถ้ำเม่น และภูเขาเขี้ยว หรือที่เรียกกันในปัจจุบันนี้ว่า “เขาน้ำย้อย”

ยับยั้งอยู่ที่เขาน้ำย้อยเป็นเวลานานพอสมควรแล้ว จึงแยกทางกัน เทียววิเวกไปตามป่าเขา ส่วนเราเดินทางไปกราบคารวะหลวงปู่บัว สิริปุณโณ ที่วัดป่าศรีไพรวัลย์ จังหวัดร้อยเอ็ด และได้ปฏิบัติอุปัชฌายากท่าน

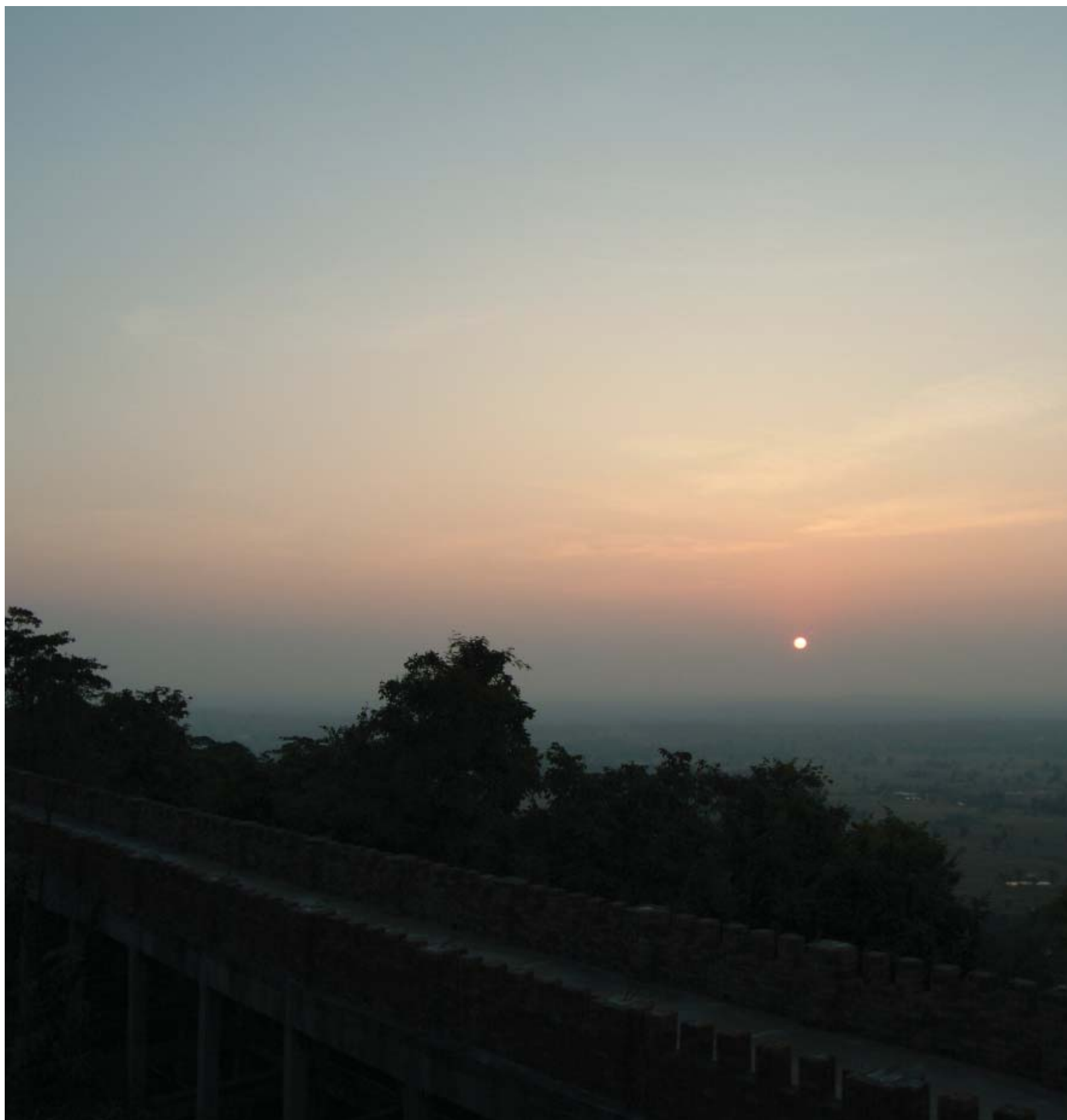
ในชีวิตมีครูบาอาจารย์ที่เคารพมากที่สุด ๒ องค์ คือ ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต และหลวงปู่บัว สิริปุณโณ

พระอาจารย์สี กุสลธโร พระเถระที่เคย
ธุดงค์ร่วมกับหลวงปู่ศรี

แม่ชีแก้ว เสียงล้า

เทือกเขาผาน้ำน้อยในยามเช้า

หลวงปู่บัว ลีริณฺโณ อาจารย์ของหลวงปู่ศรี

คำทำนายของท่านพระอาจารย์มั่น

ขออ้อนท้าวความหลังสักเล็กน้อย... ท่านพระอาจารย์มั่นได้เล่าในภายหลังว่า หลวงปู่บัว ท่านได้ไต่ต๋านตั้งแต่เป็นโยม แต่ให้หยุดท้าวนาเสียก่อนเพราะวิตจิตเพื่่อมุ่งสู่ความหลุดพ้น ยังเดินไม่ถูกทาง เดี่ยวจะมีคนมาโปรด

ท้ายที่สุดแห่งภพชาติหลวงปู่บัวได้สันทนธรรมขั้นสูงกับหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน ตามคำทำนายของท่านพระอาจารย์มั่น ณ วัดป่าแก้วชุมพล อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัด สกลนคร หลวงตามหาบัวท่านแนะวิธีปฏิบัติให้ตอนเย็น พอตอนเช้าท่านก็จบกิจพรหมจรรย์ เป็นพระอรหันต์องค์หนึ่งในพระพุทธศาสนา

ข้อความตอนหนึ่งที่หลวงปู่บัว เล่าถวายหลวงตาว่า...

“ผมจับอุบายธรรมที่ท่านอาจารย์แนะนำให้พิจารณา จิตเข้าปั๊บเลย... เพราะแต่ก่อนมันไม่รู้เนี่ย (เข้าใจว่าตนเองสำเร็จแล้ว) ได้แต่เฝ้ากันอยู่นั่นเสีย แสดงว่าตนเองสำเร็จเสร็จสิ้นก็อยู่อย่างนั้นเสีย

พอเอาอุบายธรรมที่ท่านอาจารย์แนะนำเข้าไป ปั๊บๆ โห! ไม่นานเลย ปรากฏเหมือนกับ...คานาภูษิตาตูปลงตุมลงพื้นทันที เหมือนกับว่ากันกระแทกดินแต่ไม่เจ็บฮีบ! ที่เดียวเลย แต่จิตมันไม่กังวล เพราะมันไม่รู้สึกเจ็บปวดอะไร

ในขณะนั้น พอจิตปีกลงไปที่เดียวเท่านั้น นิ่ง... พอมันหายจากขณะนั้นแล้ว จิตก็รู้ตัว ออกมาข้างนอก มากี่รู้ว่า ที่ว่าคานาภูษิตา... คือคานาอวิชชาต โอโห... เวลานั้น มันพูดไม่ถูก เหมือนกับว่าเป็นคนละโลก ผมเลยไม่นอนทั้งคืน ผมกราบท่านอาจารย์ ทั้งคืนเลย กราบพระพุทธเจ้า กราบพระธรรม กราบพระสงฆ์ กราบท่านอาจารย์ ตลอดทั้งคืนเลย ผมไม่นอนจนกระทั่งสว่าง ถ้าพูดตามแบบภาษาพระพุทธเจ้า ท่านเรียกว่า เสวยวิมุตติสุข

อัศจรรย์ครูบาอาจารย์และพระธรรม เห็นคุณของท่านอาจารย์ เห็นจริงๆ เด่นชัดจริงๆ ถ้าไม่ใช่ท่านอาจารย์ ไปไม่ถึงไหน เดชะจริงๆ” เมื่อหลวงปู่บัวเล่าถวายหลวงตาแล้ว ก็กราบหลวงตากราบแล้วกราบเล่าอยู่อย่างนั้น

นั่นเป็นความอัศจรรย์และธรรมโมชปัญญาของหลวงปู่บัว สิริบุญโณ ที่มีต่อหลวงตามหาบัว ญาณสมปนโน

สำหรับหลวงปู่บัวแล้ว ท่านไม่ได้เรียนเขียนอ่าน ท่านจึงเขียนหนังสือไม่ได้ อ่านหนังสือไม่ออก แต่ธรรมภายในของท่านลึกซึ้ง หลวงปู่บัวกับหลวงปู่ศรีมกไปไหนมาไหนด้วยกันเสมอ หลวงปู่ศรีมีความเคารพในหลวงปู่บัวเป็นอย่างมาก ทั้งที่หลวงปู่ศรีเป็นครูมาก่อน นี่ก็เพราะท่านเคารพกันด้วยคุณธรรมนั่นเอง ●

อัฐิธาตุของหลวงปู่บัว สิริบุญโณ

ปีพุทธศักราช ๒๔๙๕

พรรษาที่ ๘

จำพรรษาที่ วัดป่าหนองแขง
ตำบลหนองบัวบาน อำเภอหนองวัวซอ
จังหวัดอุดรธานี

ร่วมสร้างวัดป่าหนองแขง

ขณะที่หลวงปู่บัว สิริปัญโญ กับหลวงปู่ศรี มหาวิโร ได้พำนักอยู่ที่วัดป่าศรีไพรวัลย์ จังหวัดร้อยเอ็ดได้ระยะหนึ่ง ท่านเจ้าคุณพระธรรมเจดีย์ (จุม พนฺธุโล) วัดโพธิสมภรณ์ จังหวัดอุดรธานี ซึ่งเลื่อมใสในการปฏิบัติของพระคณะกรรมฐานสายท่านพระอาจารย์มั่นเป็นอย่างมาก ประารถนาจะสร้างวัดกรรมฐานที่บ้านหนองแขง จังหวัดอุดรธานี จึงได้มานิมนต์หลวงปู่บัว สิริปัญโญ และหลวงปู่ศรี มหาวิโร ให้ไปอยู่จำพรรษา

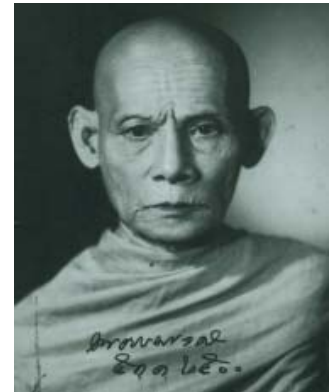
เมื่อท่านทั้งสองรับนิมนต์แล้ว จึงพาคณะเดินธุดงค์จาริกจากวัดป่าศรีไพรวัลย์ จังหวัดร้อยเอ็ด ผ่านดงมูล เดินตามทางรอยช้าง ฝ่าป่าดงหนาที่บั่นหน้าสะพรั่งกล้ว มีเสือชุกชุม เกือบจะถูกเสือตะปบเอาไปกินก็หลายครั้ง ผ่านมาทางท่าคันโท ทะลุถึงเมืองลิงกุมภวาปี เข้าสู่ตัวจังหวัดอุดรธานี เข้ากราบท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์แล้วจึงเดินทางไปยังป่าบ้านหนองแขง

อันว่าวัดป่าหนองแขงนี้ เดิมเป็นที่ที่ท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์มาจับจองไว้เพื่อสร้างเป็นวัดกรรมฐาน มีเนื้อที่ประมาณ ๕๐๐ ไร่ ห่างไกลจากบ้านผู้คน ท่านดำริว่ามีวัดมันก็ต้องมีบ้าน ท่านจึงแบ่งที่ดินเป็น ๒ ส่วนคือ ส่วนของวัด ๓๐๐ ไร่ ให้ชาวบ้านช่วยรักษาและได้อาศัยทำไร่ ทำนา ๒๐๐ ไร่ ในขณะนั้นมีชาวบ้านอยู่ ๓ หลังคาเรือน (ภายหลังทางวัดเอาที่ดินไม่ได้ และที่วัดถูกชาวบ้านรุกรานเหลือเพียง ๑๐๐ ไร่ แต่ปัจจุบันทางวัดได้ซื้อคืนจากชาวบ้านมาจนครบ ๕๐๐ ไร่เหมือนเดิม)

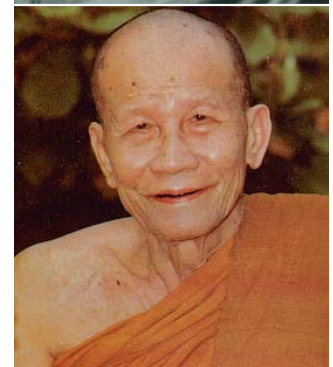
ส่วนทางสำหรับภิกษุจาริกบิณฑบาต ถ้าเป็นฤดูฝน ต้องบุกลุยผ่านชีโคลนขี้ตม ผ่านไร่ผ่านนาถึง ๕ กิโลเมตร เพื่อไปบิณฑบาตที่ตำบลหนองบัวบาน

เดิมป่าแห่งนี้เป็นป่าโคก มีต้นไม้เก่า ไม้ตัว ตูมกา เต็ง เป็นจำนวนมาก สัตว์ป่ายังชุกชุมมากโดยเฉพาะ เก้ง กวาง ลิง ค่าง บ่าง ชะนี เข้าสายบ้ายเย็นมีเสียงสัตว์ร้องสนั่นไพร

สถานที่แห่งนี้ เป็นที่เที่ยวผ่านไปมาของพระกรรมฐานเสมอ พระกรรมฐานที่เคยมาพัก คือ หลวงปู่ชอบ จานสโม, หลวงปู่หลุย จันทสาโร, หลวงปู่คำดี ปภาโส

๑

๒

๓

๔

๑ พระธรรมเจดีย์ (จุม พนฺธุโล)

๒ หลวงปู่คำดี ปภาโส

๓ หลวงปู่หลุย จันทสาโร

๔ หลวงปู่ชอบ จานสโม

๕ ป่าและทางเดินบริเวณวัดหนองแขง

อดีตชาติหลวงปู่บัว

ในบันทึกประวัติหลวงปู่ศรียังได้กล่าวไว้อย่างน่าฟังว่า...

“สำหรับพระกรรมฐานแล้ว มีข้าวปั้น (ก้อน) หนึ่งก็อยู่ได้แล้ว พระกรรมฐานไม่วุ่นวาย กับการกิน การอยู่ การหลับ การนอน พระกรรมฐานมีชีวิตอยู่เพื่อชำระสะสางกิเลส ส่วนเรื่องเกิด แก่ เจ็บ ป่วยไข้ ไม่สบาย หรือหากว่าจักต้องตายไปด้วยวิธีใดก็ตาม ท่านก็ไม่ได้สนใจมากเท่าอรรถธรรมภายในใจ”

“หลวงปู่บัว สิริบุญโณ ท่านระลึกชาติด้วยอดีตสัญญาว่า ท่านเคยเกิดเคยตายอยู่ที่บริเวณป่าหนองแซงนี้ เป็นเวลานานถึง ๔ ชาติ และชาตินี้เป็นชาติที่ ๕ ที่จักต้องมาตาย ณ ที่แห่งนี้ ชาติที่ ๕ นี้เป็นชาติสุดท้ายของท่าน

ในอดีตชาติของหลวงปู่บัว ท่านเคยเกิดเป็นหมูป่าและชาติต่อมาก็เป็นควายป่า ถูกนายพรานผู้มีใจบาปยิงตาย ก่อนจะตายได้รับทุกข์ทรมานเป็นที่ยิงนายพรานผู้มีใจบาปนี้เที่ยวล่าและฆ่าสัตว์เป็นจำนวนมาก ไม่เคยก่อสร้างบุญกุศล เมื่อเขาตายไปได้เป็นผีหาภพใหม่ไม่ได้ ได้เสวยกรรมอันเผ็ดร้อนอยู่บริเวณวัดป่าหนองแซงแห่งนี้

ที่หลวงปู่บัวท่านรับนิมนต์ท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์เพื่อมาสร้างวัดแห่งนี้ ส่วนหนึ่งก็เพื่อมาโปรดผีนายพรานตนนี้ให้พ้นจากทุกข์ด้วย

ในขณะที่อยู่วัดหนองแซง พระเถรรูปใดชี้เกี้ยวชี้คร้านในการทำความเพียรภาวนา ท่านหลวงปู่บัวท่านจะบอกให้ผีนายพรานนี้ไปจัดการพระชี้เกี้ยวด้วยการดิงขาบ้าง หลอกหลอนในยามนอนบ้าง จึงเป็นที่หวาดกลัวของพระเถรทั้งวัด ไม่ว่าจะเป็นกลางวันหรือกลางคืน ท่านจะสั่งให้ผีทำตามคำสั่งของท่านได้เสมอ

หลวงปู่บัวกล่าวว่า “สำหรับท่านศรีแล้ว
สั่งให้ผีไปหลอกไม่ได้ เพียงแค่ผีได้ยินชื่อว่า
ท่านศรี ผีก็กลัวแล้ว ถ้าผีตรงไหนแข็ง ๆ
(เขี้ยน ๆ) ต้องให้ท่านศรีไปปราบ องค์อื่นไปปราบ
ไม่ได้หรอก เพราะท่านศรีมีบุญบารมี เป็นคน
ที่ทำอะไรทำจริง ทำอะไรเด็ดเดี่ยว สู้ไม่มีถอย
การดูว่าบุคคลใด มีบุญวาสนา จะเห็นกระแส
ลำแสงแห่งจิตได้ชัด”

และหลวงปู่บัวได้ทำนายไว้ว่า “...ท่านศรี
หนีจากร้อยเอ็ดบ่ได้ดอก ต้องอยู่ที่ร้อยเอ็ด
จนตาย”

ในขณะที่อยู่ที่เสนาสนะป่าหนองแซงนี้
ท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์และท่าน**พระอาจารย์
อ่อน ญาณสิริ** ท่านจะมาเยี่ยมเยียนเสมอ ใน
บางครั้งมีเรื่องน่าขบขัน แต่ก็เป็นเรื่องจริง
ถึงกับได้พูดกันว่าท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์ท่าน
เป็นผู้มีวาจาคักดีสิทธิ์

คราวหนึ่งท่านเจ้าคุณ ฯ รับกิณนิมิตของ
โยมในเมืองซึ่งเป็นผู้มีฐานะ ต้องการนิมิต
พระกรรมฐาน ไปนอนค้างคืนที่บ้านสักคืนเพื่อ
เป็นสิริมงคลในการขึ้นบ้านใหม่ ท่านเจ้าคุณฯ
นิมิตพระที่เสนาสนะป่าหนองแซงโดยบอกว่า
“เขานิมนต์ไปขึ้นบ้านใหม่ ไปชี้ใส่บ้านเขา
หน่อย”

เมื่อพระเถระเดินทางไปยังคันทน์ที่บ้านนั้น
ปรากฏว่าห้องเสีย ชักกันทั้งคืน จนกระทั่งสว่าง
โดยไม่ทราบสาเหตุ จึงพูดกันแบบติดตลกว่า
“ท่านเจ้าคุณฯ วาจาคักดีสิทธิ์มากเนาะ”

สมัยก่อนจะเป็นกุฎิเล็ก ๆ ห้องเดียวเท่านั้น
มีพระเถระอยู่ประมาณ ๔ - ๕ รูป มีหลวงปู่บัว
เป็นหัวหน้า หลวงปู่ศรี มหาวิโร หลวงปู่พุทธา
หลวงปู่แสง สามเณรสมร ●